Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 5 Maj	Redaktör och ansv. utgifvare A. W. HELLSTRÖM.	1906 [10:de årg.]

Såg du?

Såg du, när solen sitt glöd bort i västervåg sänkte,
När den vid trastsång sitt svaga men flammande skimmer
Öfver de doftande ängarna göt?

Såg du väl sedan, hur skymningen, smygande sakta,
Sänkte sig ned öfver vikar med somnande vågor
Och i sin famn scenerierna slöt?

Såg du den nytända månskifvans hälsande strimma,
Stjärnornas tindrande sken ifrån mörkblåa pellen,
Norrskenets stigande, flammande glans?

Såg du då ock, den gudomliga skaparehanden,
Bringade du väl ett tack då till skapelsens herre,
Trodde du också, att verket är hans?

* * *.

"Hvad vill du, att jag skall göra dig?"

Denna fråga framställde vår Frälsare en gång till Bartimeus, den blinde tiggaren utanför Jerikos port. Tyngd af den börda, han länge burit, tog han tillfället i akt att vid Herren Jesu besök i orten framställa sin begäran om hjälp från sin sjukdom. Det var en bön till den fullkomligaste läkare, som någonsin trampat den väg, vid hvilken Bartimeus dag för dag hade suttit. Människor hade väl näpst honom för hans ifriga ropande, men, i stället för att låta detta afskräcka sig, blef hans rop om hjälp ännu mer allvarligt. Och Jesus, himmelns och jordens konung, stannar för den fattige tiggarens rop. Det är nu Frälsaren framställer frågan: »Hvad vill du, att jag skall göra dig?» Enkelt blef svaret: »Herre, att jag må få min syn.» Och han fick, hvad han begärde.

Om Kristus framställt samma fråga till de människor, som vid detta och andra tillfällen omgåfvo honom, tro vi, att svaret skulle ha utfallit olika. Egenviljan skulle för en del ha förestafvat det, fåfängan för en annan. Förutsatt att den tidens människor trott, att Herren Jesus kunnat gifva dem allt, det de önskat, skulle en hafva sagt: »Hjälp mig fram till en fullt oberoende ställning i detta lifvet», en annan: »Säg till min broder, att han delar arfvet med mig, men delar så, att min part blir störst»; en annan: »Gif god äring på min åker och fyll mina visthusbodar», och åter en annan: »Är du en konung, som på jorden kommer att få något rike af prakt och härlighet, så upphöj mig till någon särskildt utmärkande värdighet och låt mig dela med dig den ära, som kommer att tillfalla dig som jordisk regent». Och om någon skulle hafva begärt att få ett evigt lif och alla sina synder förlåtna, så skulle detta endast ha varit ett undantagsfall.

Men är världen annorlunda nu, och äro intressena vända emot andra mål? Ingalunda! Den stora mängden af människosläktet har nu som alltid alla sina intressen förlagda till denna jord. Det är en äflan efter snöd vinning och jordiska fördelar, men för himmelns skatter är man likgiltig. Om Kristus skulle tillfredsställa alla önskemål hos nutids människor, och om de skulle »nedlåta» sig så långt, att de ens begärde hans hjälp, så skulle de säga: »Gif oss guld, rikedom, ära — allt, utom den himmel, hvarom enfaldigt folk talar.»

Men tvärt emot denna ström går en annan. Den utgöres af människor i alla åldrar, från barnet upp till åldringen. De ha fått syn på andra skatter, än de skatter jorden har. Och, komna till kännedom om Herren Jesu förmåga att hjälpa, bedja de: »Herre, gif oss *frid*, gif oss rening i det blod, som runnit till återlösning för den fallne, res upp oss, drag oss närmare dig, gif oss ödmjukhet, kärlek, helighet och gif oss till sist en plats vid det bord, du en gång skall duka där hemma i vårt rätta hem.» Och den skaran, som har sådana önskemål, växer dag för dag. Är du med bland den skaran? Säll är du då.

J. Mellberg.

Sabbatsstämning.

Banad ligger kända vägen,
Solbelyst, där icke träden
Kasta svala skuggor öfver.
Ser du, huru skönt här är?
Hör du, hör du fågelkören?
Känner du, hur skogen doftar
Och hur morgonvinden smeker?
Sabbatshälsning allt dig bär.
Och du går den kända vägen
Liksom i en fager drömsyn,
Men du vet, att du är vaken,
Och du vet, hvarthän du vill:
Till det gamla kära rummet,
Dit du kommit många gånger
För att höra Herren tala
Genom ordet till din själ.
Och du kommer kanske tidigt,
Sitter stilla ned och väntar.
Är där icke ljufligt kanske —
Åter sabbatsstämning, säg?
Dörren öppnas, stänges, öppnas,

Grannar komma, systrar, bröder,
Och där sitta de nu alla,
Idel vänner rundt omkring dig.
Märker du, hur tryggt det kännes,
Huru rikt och huru lyckligt,
Vara likasom i famnen,
Guds församlings modersfamn,
Äga frid med Gud i Kristus,
Hjärtefrid och hjärtevänner,
Gå mot rika fadershemmet
Och en ännu större sabbat?
Och din tanke far med vemod
Till de många, många vilsna,
Som ej smakat denna lycka
Och ej äga denna frid,
Och du beder: Herre fräls dem!
Eller tänker du måhända
På din broder, missionären,
Fjärran uti hednaland,
Ack, hans väg är ej beskuggad
Utaf hembygdsskogens ekar,
Och hvem vet, hur mångas blickar
Hatfullt möta hans i dag?
Och du beder: Käre fader,
Sabbatsfrid, där midt i striden,
Gif ditt helga sanningsvittne
Och gif andens rika kraft!
Sedan tackar du än mera
För den stilla ro, du äger,
Går den kära, kända vägen,
Lyst af sabbatssolen åter,
Värmd i hjärtat hem — ack hem.

—ella S—.

Benjamin Franklin.

Kort pennteckning för Ungdomsvännen af *Carl Boberg*.

II.

Franklins bror började att utgifva en tidning, den *enda* som utkom i Amerika; den fick Franklin bära omkring om kvällarna, sedan han slutat dagsarbetet. I denna tidning skrefvo flera män, som ofta samlade sig hos brodern och diskuterade dagens och tidens frågor. Benjamin hörde och teg. Som han trodde, att hans bror icke skulle anse honom gammal och värdig nog att skrifva i tidningen, förvände han sin handstil och skickade *anonymt* in en artikel. Den diskuterades, vann bifall och intogs. Detta smickrade Benjamin, som gjorde om saken flera gånger. Till slut upptäcktes han dock.

»Min bror var häftig och slog mig ofta,» säger Franklin. Af detta tog han sig »mycket illa», hvilket ju kan förstås. »Han var dock ingen elak människa, och det kan nog hända, att jag var egensinnig och näsvis», tillägger Franklin, som i sin självbiografi ganska skoningslöst blottar sina egna fel och svagheter.

Emellertid antog förhållandet till brodern sådan art, att Franklin *rymde* ifrån honom och for med ett fartyg till New-York, dit han anlände utan att känna någon, utan rekommendationer och nästan utan penningar. Han var då 17 år. I New-York fann han likväl ingen anställning, hvarför han begaf sig till Filadelfia, Pennsylvaniens hufvudstad. Här fick han omsider anställning hos en föga kunnig boktryckare vid namn Keimer, som icke klippte sitt skägg och firade sabbat på lördagen. Detta tyckte Franklin icke om, och då Keimer ville påverka honom att bli lik sig, parerade Franklin detta med att ställa som motfordran, att Keimer skulle bli vegetarian, hvilket han själf sedan någon tid var, efter läsning af en skrift af en herre vid namn Tryon. Keimer gick in på förslaget, men led och magrade af den nya kosten, hvarför han ock föll för frestelsen af en stekt spädgris, den han en dag nästan ensam åt upp. Franklin behöll dock sina grundsatser, tills han en dag iakttog, då en gumma rensade kabeljo, att dessa fiskar hade andra, mindre fiskar uti sig. Han hade förr tyckt mycket om stekt kabeljo. Och nu resonerade han så: »Eftersom ni äter hvarandra, så inser jag icke, hvarför jag icke skulle äta er» — och så öfvergaf han vegetarismen. Någon frossare blef han dock aldrig. Keimer och Franklin diskuterade mycket sins emellan. Den senare hade

läst *Sokratis memorabilia* och där lärt sig af den grekiska mästarens metod att genom frågor och logiskt dragna slutledningar däraf drifva sin motståndare ut på det hala och få honom att gå in på, det han icke tänkt att erkänna. Detta gaf slutligen Keimer ett så högt begrepp om Franklins dialektiska talanger, att han på fullt allvar föreslog denne att bli hans medbroder vid anläggande af en ny sekt. »Han skulle predika läran, och jag skulle vederlägga motståndarne.» Men då Keimer vidare utvecklade sitt system, fann Franklin det oklart och ville icke gå med därpå.

De ekonomiska utsikterna voro dock magra. Ett bref, som Franklin skrifvit till en sjökapten från Boston, som uppmanat honom att vända åter hem, råkade i händerna på guvernören. Då denne fick veta, att brefskrifvaren var blott 17 och ett halft år, fattade han intresse för Franklin, gjorde honom ett besök och erbjöd sig att hjälpa honom. På grund af detta löfte, som ju var högst uppmuntrande för den unge mannen, reste han till England för att i London utbilda sig vidare i yrket samt därpå återvända med nya tryckprässar och stilar till Filadelfia. Men sir William Keith, som guvernören hette, var ingen ordhållig man. »Han ville stå väl hos alla, och då han ingenting annat hade att gifva, gaf han löften. Detta var en vana hos honom», säger Franklin. Kommen till London slog emellertid Franklin sig fram med arbete å tryckeri, där han, trots kamraternas påtryckning i motsatt riktning, lefde nyktert och skötte sig utmärkt. Då de, som drucko flera halfvor öl hvarje dag »för att få kraft att arbeta» med knapp nöd buro upp en tryckform med båda händerna, bar den unge nyktre Franklin upp en sådan form i hvarje hand. Han gjorde klart för sina kamrater, att ölet icke innehöll mer näringsvärde, än den smula säd, som funnes däri. Den kunde de köpa tvåfaldt billigare i form af hvetebröd, gröt etc., ty det gjorde han. Dessutom drack han vatten, den billigaste och mest hälsosamma drycken.

Efter Franklins goda exempel öfvergåfvo en del af kamraterna ölet, och en bättre anda infördes i tryckeriet. Aldrig firade Franklin fri måndag, alltid var han på sin plats, pigg och vaken. Detta gjorde, att han höjde sig, vann aktning och anseende samt fick de bästa och snabbaste arbetena sig anförtrodda. Dessa betalade sig naturligen också bäst.

Sin fritid använde Franklin allt fort för studier, ty hans själ törstade efter vetande, och detta blef icke hos honom ett dödt kapital, han omsatte det strax i det praktiska. Efter 18 månaders vistelse i London återvände Franklin. Af sina besparingar hade han måst låna en kamrat, som följt honom under

resan och drömt om att bli skald eller en stor skådespelare i London, 500 kronor Detta var ju en stor summa och ett bevis på, att Franklin själf lefvat enkelt och sparsamt. Men hade han icke förkofrat sin förmögenhet, så hade han förkofrat sin bildning och gjort bekantskap med intelligenta personer, hvilkas samtal varit lärorika för honom; och, tillägger han, »*jag hade läst ofantligt*».

Efter växlande planer uppsatte han vid återkomsten ett tryckeri i Filadelfia. Härvid ingick han dock kompani med en ung man, son till en farmare, som försträckte dem pengar. Nu arbetade han väldeliga. Han körde själf hem papperet, han köpte, för tryckeriet och den i samband därmed stående bokhandeln på en skottkärra. Detta gjorde han icke uteslutande af ekonomiska skäl utan för att visa, att det gick an och på det att ingen måtte säga om honom, att han höll sig för god, såsom det med skäl sades om vissa unga män i staden. Han skref sedan, att »den, som vill komma till välstånd, måste stiga upp kl. 5». Detta hade han klart för sig, innan han fyllt 20 år.

Vårda hälsan!

För Ungdomsvännen.

Det finns många ägodelar, som mer än en människa kan fröjdas åt: rikedom, samhällsställning namn, kunskaper, hälsa, skönhet, talanger m. m, Frågar man mig, hvilken af dessa förmåner jag värderar högst, så svarar jag utan betänkande: näst ett godt samvete sätter jag hälsan främst.

Se på den bleka, lungsiktiga, rika fröken, som i sin hvilstol under granarnas sakta sus låter sin trånande blick öfverfara nejden! En retsam hosta pinar, nattsvetten mattar, matlust fattas, kroppen är tung som bly. — Men ett stycke därifrån går den unga torparflickan, bredaxlad och rödkindad, och räfsar sitt hö på ängen. Hennes glada visa stiger mot skyn i kapp med lärkans. Hon är så glad, ehuru eller emedan hennes kost är så enkel som gärna möjligt, hennes börs fattig, hennes dräkt af samma snitt som för 500 år sedan. Hon har hälsa, arbete och bröd, Lyckliga fattiga flicka. Och stackars rika fröken!

Vore jag skald, skulle jag vilja kväda en dikt till hälsans pris. Jag skulle med morgonens guld och aftonhimmelns rödt,

med granskogens mörka grönska och sommarhimmelns blå färg smycka den unga kvinna, som jag alltid tänkt mig symbolisera hälsans genius. I hennes hand skulle jag sätta en skål med härligt källvatten, i hennes famn skulle jag lägga ett ymnighetshorn med frukter i; jag skulle låta henne sväfva leende och strålande fram till människorna. De dåraktiga, som drifva bort henne, skulle jag banna. De visa, som inbjöde henne, skulle jag prisa. Starka skulle mina strängar ljuda. Jag skulle visa, att när hälsan flytt, då är *mycket* förloradt, och att själfva guldet, det så vansinnigt beundrade, utan hälsa blir för mången ett kallt, uselt, hånfullt glittrande kattguld. Och till alla skulle jag ropa: vårda hälsan!

Sjukdom är i *många fall* en följd af *egna* eller andras försumlighet eller okunnighet.

Egentligen behöfs det ej så mycket för att vara frisk. Det är för många, ja för de flesta nog att äga 1) kunskap; 2) energi och uthållighet att omsätta kunskapen i handling. För flertalet — ej för alla tyvärr — är det möjligt att följa hälsolagarna.

Låt oss börja med kunskapen. Vi veta, att den människovänliga motionen af Direktör *Edw. Wavrinsky* nu gått igenom i riksdagen, enligt hvilken motion i alla rikets skolor undervisning i hälsolära skall lämnas.

Förstå vi, hvilka otaligt viktiga följder detta kommer att få för vårt folk?

När framdeles våra barn få veta, att tobaks bruk är skadligt, skola de då ej afstå från cigaretterna? När våra unga flickor få veta, att getingmidjan är onaturlig och att snörlifvet är förkastligt, skola de då ej hellre vilja gå naturligt klädda? När luft, ljus och vatten, dessa naturens oöfverträffade hälsomedel, blifva af oss rätt uppskattade efter sitt sanna värde, skola vi ej tillgodogöra oss dem på ett helt annat sätt än hvad nu är fallet? O, hvad vi äga *faror* rundt omkring oss, som vi kunde och borde undvika! O, hvad vi äga *skatter* i det enkla, det naturliga, som vi förakta! Vi dårar, som (många af oss!) förgifta oss, som förakta motion i form af gång, som försumma ädel läsning och som till kropp och själ slita ut oss i nervtröttande jäkt! Se vi ej, att vi arbeta på att fördrifva den hulda hälsan, att vi vinka på benrangelsmannen döden, se vi ej, huru rundt omkring oss människor med feberaktig ifver hamra in spikarna i sina likkistor?

Sverige behöfver friska söner och döttrar. När kunskap finns, låt oss tillämpa den, omsätta den i lefvande lifvet. Ett par exempel!

Låt oss gå upp tidigt om morgnarna och lägga oss tidigt om kvällarna. Låt oss, om möjligt, dagligen skölja öfver eller tvätta hela kroppen med kallt vatten eller med rumsvarmt vatten. Låt oss alldeles afstå från alkohol och tobak. Låt oss arbeta omväxlande med kropp och själ, ej uppgifva den ena på den andras bekostnad. Låt oss lefva på enkel, sund husmanskost och ej förakta hafregrynsgröten och spisbrödet. Låt oss äta dagligen frukt eller bär i någon form.

Våra åldriga förfäder på 80, 90 år, de lefde länge, lefde starka, lefde glada, ej på grund af att de »medicinerade» mycket, utan emedan de genom sund instinkt följde hälsans så enkla men så oändligt viktiga lagar. Och flertalet sjukdomar hos vårt öfverciviliserade, nervösa, blodfattiga släkte kommer af okunnighet eller vårdslöshet i tillämpningen af hälsolagarna eller af båda delarna. — Låt oss vårda hälsan!

Henrik Berg.
Red. af Hälsovännen.

Hvad vi sett och hört . . . .

Namnet kan göra detsamma. Det var något på Li, Chang, Zong eller Zang, som alla kineser heta. Allt nog, han var en helt ung man och nära släktinge till en af de högre mandarinerna i staden.

Första gången, jag såg honom, var för ett år sedan en söndagsförmiddag i vårt kapell. Ingen lyssnade mer uppmärksamt till vittnesbörden om världsfrälsaren. Ofta afbröt han talaren med en fråga, som vittnade om, att det ej var första gången, han gjorde bekantskap med Jesusläran. Efteråt fick jag veta, att han för något år tillbaka varit en daglig gäst på missionsstationen. Han började äfven uttrycka önskemål i riktning att bli döpt, men, då detta kom till hans höge släktings öron, skickade denne honom till en stad, Aksu, på tio dagsresors afstånd från Kaschgar, på det att »den utländske djäfvulen» måtte lämna honom. Efter omkring ett års vistelse i nämnda stad återkom han till Kaschgar, och bland de första, han besökte, voro de svenska missionärerna. Snart var han åter en nästan daglig besökare, och vi började fästa glada förhoppningar vid honom, ty han var en af de få kineser, som bar uppriktighetens prägel i sitt anlete. Så kom helt plötsligt en underrättelse, att han ej mer hade tillvaro, som kineserna uttryckte sig. På natten hade han burit hand på sig själf, hette det. Hvad vi kände vid denna underrättelse, är svårt att beskrifva, men orsak och verkan stodo i detta fall i så dunkelt förhållande till hvarandra, att vi

knappt vågade högt uttala våra tankar om saken. — O, du arma kinesiska folk, huru hårdt är du ej ännu bundet i hedendomens slafbojor!

»Än i vinterdvala bunden
ligger jordens frusna mark,
men den kommer frälsningsstunden.
Kölden flyr för solen stark;
hårda isen smälta får,
det blir värme, lif och vår.»

Vi hade nyss besök af vår f. d. evangelist Yang. Han stannade hos oss en vecka och beredde våra hjärtan en sannskyldig vederkvickelse. Hans gudsfruktan är så varm och oskrymtad och hans

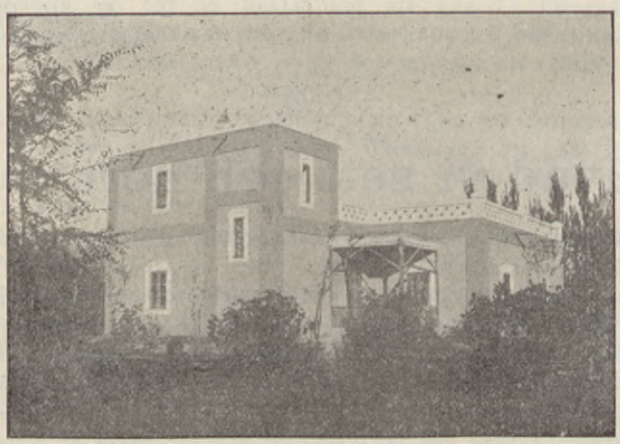

Kinesiska missionsstationen i Kaschgar.

hjärta så fylldt af Kristi kärlek, att han mången gång kan komma den, som är född och uppfostrad i ett Kristet land, att blygas. Guds ord kan i sanning uträtta underbara ting. Att höra denne man såväl under våra bibelsamtal om kvällarna som i sin predikan på söndagsförmiddagen draga i ljuset skatterna i sin bibel var i sanning uppbyggelse. På samma gång han är begåfvad med ett klart förstånd, har han ett hjärta, som glöder för Frälsaren. Att tänka sig Yang för endast fyra och fem år tillbaka vara en hedning, hvilken aldrig hört talet om den korsfäste, har sig icke lätt, och dock är detta ett faktum.

Att han under dessa år studerat sin bibel, så att han kan sägas hafva den på sina fem fingrar, har icke hindrat honom att söka släcka

sin kunskapstörst äfven ur andra källor. Att slå honom på fingrarna i t. ex. geografi eller historia torde vara svårt nog.

I viss mån kan man säga, att Yang är en representant för den nya rörelse i Kina, som ropar efter ljus från Västerlandets civilisation. I detta fall utgör han en fullkomlig kontrast till vår skollärare, Ü. Under det denne senare med girig hand griper efter allt äkta kinesiskt, beundrar den förre allt utländskt och söker så mycket som möjligt tillägna sig Västerlandets seder och bruk. Hans största åtrå under sitt besök här var att få följa br. Andersson till Sverige. Men, som det var för sent att erhålla styrelsens medgifvande härtill, kunde ingenting göras åt saken.

F. n. har han anställning på Yamen i en grannstad, där han bl. a. har till uppgift att hålla reda på alla utlänningar, som passera genom eller bo i distriktet.

Ett af husen på kinesstationen i Kaschgar.

Som af det ofvan sagda framgår, att denne man skulle vara en ovärderlig hjälp för oss i vårt arbete, frågar helt visst någon, som läser detta: »Hvarför behålla ni ej honom hos er som evangelist? Vilja icke ni ha honom, eller vill ej han vara hos er?» — Härtill svara vi, att vi ingenting skulle högre önska i den vägen än att hafva denna älsklige man till vår medhjälpare, och äfven han skulle ej ha det minsta emot att utbyta sitt aktade ämbete mot evangelistens föraktade kall. Men den ekonomiska sidan af saken är en faktor, som man med eller mot sin vilja måste räkna med ej minst i Kaschgar. Yang har hustru och barn, svärmoder och en yngre bror till hustrun, hvilka alla han måste försörja, och därtill räcker ej den knappa lön, vi äro i stånd att bjuda honom. Den plats han nu har, inbringar honom öfver 15 kronor mera i månaden, än han hade som evangelist hos oss. — Sådana där spratt kan den nödtvungna sparsamheten spela missionärerna på fältet.

Hufvudsaken är dock, att Yang vill lefva och dö för sin Frälsare, och i denna visshet glädja vi oss och tacka vår himmelske Fader, som genom detta exempel styrker oss att taga nya tag i det arbete, som ofta synes så hopplöst för våra ögon.

* * *

En olycka af ett för detta land sällsamt slag har i dagarna hem-

sökt Jarkend. På en af de större gatorna ej långt från missionsstationen kom elden lös en eftermiddag. Då kineserna kl. 10 e. m. blifvit herrar öfver elden, voro alla seraj och butiker utefter en lång sträcka af gatan grusade och allt brännbart förtärdt.

Något sådant har icke i mannaminne inträffat. Eldsvådor äro lyckligtvis sällsynta gäster i detta land helt enkelt därför, att husen äro uppförda af lera. I Jarkend är leran af en sämre beskaffenhet, hvarför de där måste förstärka väggarna med träbjälkar, hvilken omständighet förklarar, att elden kunde få en sådan fart.

Naturligtvis bleí allting upp- och nedvändt, i samma ögonblick den hemska fienden gjorde sitt anfall. Några hinduer, som ha ett rätt stort varuupplag vid samma gata, buro sig helt enkelt åt som galningar, då de sågo elden. Innan deras plats ens var allvarsamt hotad, började de rifva ned sina hus och räfsa ihop sina varor däribland finare tyger och socker. För att skydda dessa mot elden kommo de på den rätt egendomliga idéen att kasta dem i en vattendamm — tyger, socker och mjöl om hvartannat. I sanning ett originellt påhitt. Att tjufvarna — och hvilken af detta folk är ej tjuf! — hade högtidsdagar, är självklart. De kinesiska soldaterna blefvo i en handvändning brandsoldater. Men utan vatten och oerfarna med sådant arbete gick det ej fort för dem att bli herrar öfver denna fiende.

Kaschgar den 20 februari 1906.

Med varma brodershälsningar.

Eder *John Törnquist.*

En lifsfråga för de unga.

I detta n:r förekommer dels tvänne frågor, den ena af *Ernt*, den andra af *Rutger*, dels ett par svar till *Rufus*, med anledning hvaraf vi önskade påpeka något, som kan sägas vara en lifsfråga för den troende ungdomen i vår tid.

När *Rutger* frågar: *Kan i en ungdomsförening ett sådant arbetssätt anses tillfyllestgörande för föreningens bestånd och föreningsmedlemmarnas sunda andliga utveckling, att man har sammanträden och möten endast för att planera och ordna verksamheten utåt samt för åstadkommande af medel till verksamhetens underhåll?* så vilja vi svara: om en ungdomsförening står isolerad från en församling af troende, så är ett sådant arbetssätt icke tillfyllestgörande i berörda afseende. En sådan ungdomsförening sinar snart ut och blir andligt utmattad och försvagad,

till sist renons på *verklig* kraft, om den gång på gång, tid efter tid gör kraftansträngningar utan att samla nya krafter. Ansatser, t. o. m. goda, välmenta och kraftiga sådana kunna väl göras, men det är icke detsamma som *kraftutveckling*. Det är mer att likna vid maskineriets gång, sedan kraften upphört att verka. En ångmaskin kan icke gå längre, än den kraft räcker, som drifver den. När kraften är slut, upphör rörelsen. För att bibehålla ständig kraft måste elden under pannan oupphörligt underhållas. Då en så där fristående ungdomsförenings arbetskraft ej underhålles, blir följden den, att den ene efter den andre tröttnar, medan andra, som ännu underhålla elden, blifva modlösa och försagda och kunna snart ingenting taga sig för.

Hvarigenom skall då den heliga elden underhållas? Svaret kan icke bli mer än ett: *Genom Guds ord, bön och församlingsgemenskap*. Arbetare i Herrens vingård, yngre som äldre, behöfva åter och åter hämta näring genom bön samt genom läsning och begrundande af Guds ord. Detta kan nu ske både enskildt och gemensamt och det ena kan icke ersätta det andra. Den, som i sitt enskilda lif försummar att bruka Guds ord, skall aldrig kunna vara eller i längden förblifva en glad, villig och verksam arbetare i Guds stora vingård. Guds ord är för själen, hvad den lekamliga födan är för kroppen, ja än mer. Den, som upphör att äta, blir snart sjuk och oduglig för hvarje slags arbete. Den, som upphör med att tillgodogöra sig Guds lefvande ord, blir snart kall och ointresserad för Guds verk, drar sig tillbaka misstänksam och klandersjuk, beröfvar det gemensamma arbetet sin personliga medverkan och sina förut kanske frikostigt gifna penningebidrag, och stelnar till slut i former eller återgår till världen. Men den, som använder sina lediga stunder till att fördjupa sig i Guds ord och mättar sin hungrande ande med dess märgstarka rätter, har ständigt ångan uppe, d. v. s. är hvilken stund som helst färdig att gripa in, där hans kraft behöfves, vet alltid utvägar och möjligheter för att nå de utomstående och är ej rädd vare sig för besvär eller uppoffringar. Dagligen hämtar han framför sin bibel och i sin bönekammare nytt underhåll för den heliga elden i hängifven kärlek till Gud och de odödliga människosjälarna samt ökar sitt förråd af kunskap och insikt i Guds ord.

Så behöfver ock en skara kämpar för Gud åter och åter komma tillsamman för att studera sin bibel och därigenom lära att innerligare känna och få del af den kärlek, som är mäktig den allra största självuppoffring, samt för att närmare lära känna och kraftigare elda hvarandra. Intet medel är bättre till erhållande af kännedom om hvarandras frestelser och stri-

der, segrar och nederlag än praktiskt anlagda bibelsamtal, dock endast i den mån deltagarna medverka genom att delgifva sina egna erfarenheter och meningar. Genom sådana samtal kunna alla stödja, hjälpa och uppmuntra hvarandra. Komma våra bibelsamtal ur bruk, lägger sig snart en förlamningens och försoffningens ande öfver våra föreningar och församlingar till stor skada för såväl det inre lifvet som ock för verksamheten utåt. Ingenting kan ersätta dem. Därför måste möten och sammanträden för verksamhetens ordnande ständigt omväxla med ofta återkommande bibelsamtal.

Där nu ungdomsföreningarna blott äro en särskild form för en viss gren af församlingens verksamhet, såsom det egentligen bör vara, där har ju ungdomsföreningens medlemmar ständigt återkommande tillfällen att deltaga i församlingens möten för bibelsamtal och annan uppbyggelse, något som den icke bör försumma. Sådana tillfällen saknar alldeles sådan ungdom, som visserligen tillhör en kristlig ungdomsförening men däremot står utom en församling af troende. Dessa stå ovillkorligen i fara att blifva efter dem, som hafva tillgång till både ungdomsföreningens egna och församlingens gemensamma uppbyggelsestunder, ja de äro på sätt och vis helt och hållet i saknad af församlingsgemenskap. Och för dem kunna ungdomsföreningens möten och sammanträden för verksamhetens ordnande icke vara nog. De få vara med om allt det produktiva inom ungdomsföreningen men sakna tillfällen att samla kraft för arbetets utöfvande. Det är här vid lag ungefär som i en bank: den kan icke gifva ut mer än den får in. Ju mera den får in, och ökar sitt eget kapital, dess starkare är den; ju mer dess egna resurser sina ut, dess svagare blir den. Och när det är slut med pengarna och slut med resurserna, så är det ock slut med rörelsen. Begagna sig ej de unga af till hands stående tillfällen att öka sitt kapital af hängifven kärlek till Gud och af insikt i hans ord, så är det ock snart slut med den drifvande kraft, som måste ligga bakom allt arbete för Gud och drifva fram det. Den bärande kraften slappas, och arbetet stannar af eller börjar gå mekaniskt. Det kan därför icke nog kraftigt framhållas, hvilken förlust den troende ungdomen gör, som nöjer sig med att tillhöra en ungdomsförening utan att på samma gång tillhöra en församling af troende.

För en själ, som älskar Gud och sin bibel, kännes ingenting smärtsammare, än när han hör bibelns Gud och bibelns ord smädas. Han känner då inom sig en helig indignation, som på flera sätt tar sig uttryck i ord och skick. Och han kan icke tiga, när det, som han skattar dyrt och heligt, smädas, förvrän-

ges och förnekas. Han *måste* uppträda till försvar, ty han känner, att tiga är nästan detsamma som en tyst förnekelse. Han vill gifva tillkänna, på hvilken sida han står, äfven om han ej kan öfvertyga eller öfverbevisa sina motståndare. Om han ock står inför öfverordnade, som uttala sig smädligt om de heliga tingen, vill han likväl på *något* sätt gifva sin mening tillkänna eller visa, att han ogillar sådana smädelser. Men en *försvarare* af bibeln och den kristna tron blir han ej utan att vara förtrogen med sin bibel och en *duglig* och *kraftig* sådan blir han ej, utan Andens eld och utan att vara hemmastadd i sin bibel, snart sagdt, från pärm till pärm.

Guds ords förnekare i våra dagar begagna sig med stor skicklighet af falska slutledningar, obevisade djärfva påståenden och fina ordklyfverier. För att kunna vända ut och in på deras klyftighet fordras icke alltid skarpsinne och slagfärdighet utan mera ofta klarhet och snabbhet i uppfattningen samt alltid säkra och tydliga skäl och bevis ur Guds ord. Att inför en sådan motståndare stå svarslös, liksom öfverbevisad och nedgjord, när man med en smula mer bibelkännedom kunde hafva afväpnat honom, måste kännas förfärligt förödmjukande. Den, som därför vill försvara våra heligaste klenoder mot belackare, smädare och förnekare, han må rusta sig med Guds ords tveeggade svärd, ja han bör under bön till Gud studera sin bibel från dess första till dess sista blad.

I denna tid, då otrons och förnekelsens målsmän skrodera vidt och bredt såväl i verkstäder och fabriker som å kontorslokaler och embetsrum, behöfva vi i sanning litet hvar, icke minst de unga, som gå hotande tider till mötes, komma tillsamman för att genom bibelstudier slipa våra vapen och samla in kapital af kraft, tills de afgörande ögonblicken komma, ty striden är icke en och annans utan allas, för hvilka bibeln i ordets allra skönaste mening är böckernas bok. Vi böra gemensamt stärka hvarandra i trons fasthet och uthållighet samt aldrig glömma, hvad sångaren sjunger:

Guds ord behåller segern,
Och alla segra med,
Som stå uti Frälsarens led.

Äfven i en ungdomsförening kunna finnas själar som genom försåtlig påverkan blifvit vacklande i sin tro. För sådana äro gemensamma bibelsamtal af oberäkneligt värde. De äro för dem, om de rätt anordnas, hvad segerrop i en strid äro för modlösa och sviktande soldater. Modet och tillförsikten återkomma, och det är icke längre fråga om reträtt. Men vid sådana bibel-

stunder böra de unga ej försumma att draga fram sina tvifvel för att få dem skärskådade i sanningens ljus. Därigenom skall deras sviktande tro icke blott upphjälpas och befästas, utan de skola ock få resurser till försvar, när anfallets stund kommer.

Till hjälp för den troende ungdomen äro därför särskilda bibelsamtal inom ungdomsföreningarna i hög grad af behofvet påkallade, ty det kan mången gång vara lättare för de unga att inom en krets af ungdom tala ut hvad de tänka och hafva på hjärtat, än det är för dem att blotta sitt inre vid ett bibelsamtal inom en församling. Det är dock därvid af nöden, att någon erfaren och i Guds ord väl bevandrad, insiktsfull ledare är närvarande, så att de unga kunna draga största möjliga nytta af dylika bibelsamtal.

Alltså — *fram med biblarna!* De få icke gömmas på kistbottnarna, såsom mången gör med sina jordiska skatter, utan de böra *genom flitigt bruk slitas ut*, det ena exemplaret efter det andra. Därigenom skola vi blifva starka i Herren och i hans starkhets makt. *A. W. H.*

Till vapen!

Vaken och bedjen,
I som behärsken tiden!
Klädda i rustning
gån att ta del i striden!
Kämpen mot ormens fästen,
tänden de usla nästen,
lasternas smittohärdar.

Skarpa må svärden
blixtra och blänka i ljuset.
Må ej vårt ädla
korsbanér släpa i gruset.
Skölden, må den bevara

hjärtat för lönlig fara.
Själmen ej falle från hjässan.

Tröttnen ej, kämpar!
Ej någon dagg skona!
Den blott, som vinner,
krönes med segerns krona.
Striden blir kanske het;
veten dock — hvad jag vet:
Herren går först i striden.

Betty.

OFFERDAGEN

för Ungdomens hedna- och Lapplandsmission, Annandag Pingst, vilja vi med några ord erinra om. Denna mission har blifvit den troende ungdomens skötebarn, och Gud har välsignat den hittills och skall icke upphöra att göra det, så länge vi äro honom trogna. Och hvem vill icke vara trogen, när det gäller att bringa det eviga lifvets bröd genom Guds ord till otaliga skaror, hvilka vandra utan Gud och utan hopp i världen.

Det bör ligga de unga om hjärtat att under denna månad planera för den blifvande offerdagen och i samråd med församlingen och dess föreståndare eller predikant på bästa sätt ordna för detta ändamål. Visst är, att de resp. församlingarnas ledare gärna vilja vara med, om de unga lägga i dagen sitt intresse, och lika säkert är, att äfven församlingsmedlemmarna skola med sina gåfvor understödja offervilligheten, om missionsintresset är varmt hos ungdomen själf. Det gäller dock för hvar och en att se till, att man den dagen har något att gifva, så att man ej kommer tomhändt inför Herren. Från många håll hafva under året inkommit större och mindre bidrag, hvilket allt till Herrens ära må tacksamt erkännas, men äfven där så skett, kan man nog äfven Annandag Pingst sammankomma för att offra åtminstone *något*. Det är de *små* offren från *många* håll, som bilda stora summor. Dessutom skulle det kännas skönt för den troende

ungdomen landet rundt att veta, att denna dag är en ungdomens och Ungdomens hednamissionens dag, då alla äro tillsamman för att *offra* för missionen och *bedja* för densamma. Försumma alltså icke offerdagen Annandag Pingst.

Medlen, som influtit, torde omedelbart uppsändas till *Svenska Missionsförbundets Expedition, Drottninggatan 77, Stockholm*, därifrån kvitto sedan erhålles.

Från Ljusne-Ala.

Den lilla grupp af troende ungdom, som sammanslutit sig under namn af Ljusne-Ala troende ungdomsförening håller vanligen sitt årsmöte Mariabebådelse-dag. Till årsmötet i år, som började redan på lördagen, hade kal-

Ljusne-Ala ungdomsförening.

lats predikanterna Aug. Bäcklund, *Arkesta*, och A. M. Karlstedt, *Sandarne*. Till mötena kom mycket folk och bröderna predikade evangeliskt och godt.

Att denna ungdomsförening ej är overksam visar dess årsberättelse. Till L. A. Holmströms missionsverksamhet i Öfre Norrland har lämnats 50 kr. Hälsinglands Angariiförening har fått 50 kr. till underhåll af en predikant under en månads tid i den aflägset liggande socknen *Loos* i västra Hälsing-

land. Utgifterna för gångna året har varit 373: 03, medan inkomsterna lämnat ett öfverskott af 110: 31, som utgör årets kassabehållning.

Inom Ljusne och Ala stora samhälle har föreningen ock fått verka på olika sätt. Sjuk- och nödhjälpskommitten har genom att besöka sjuka och fattiga i sannskyldig mening fått tjäna till välsignelse. Därtill hafva möten hållits i missionshuset, då predikan, sång och vittnesbörd omväxlande fått tjäna till väckelse och uppbyggelse för de hörande.

Under året har en af medlemmarne afiidit, nämligen Svante Sundberg, Ala, och sex utflyttat till andra orter. En har inflyttat och tio ingått i föreningen, och utgör antalet f. n. 48 medlemmar.

Föreningen äger ock ett bibliotek, bestående af 172 band, och taxeradt till 350 kr. Böckerna, som äro af utvald, sund art, äro flitigt i bruk.

Föreningens styrelse består af 5 personer: Edw. Henriksson, ordf., pred. H. Myrbäck, v. ordf., Aug. Lindquist, kassaman, Leon. Broman, sekr. och Gust. Östlund v. sekr.

Gifve Herren dessa ungdomar nåd att fasthålla lifvets ord till Kristi dag! *H. M.*

Från missionär J. Hammar

har under loppet af den gångna månaden kommit meddelande, att Gud den 8 mars skänkt de båda makarna en välskapad dotter, som erhållit namnet Ingrid Maria. De svarta ha gifvit henne namnet »Mvilani», som betyder: »I ären nu af vår stam». Då brefvet den 12 mars afsändes, stod allt väl till med både modern och barnet.

Då dessa de ungas förste missionärer nu tillbringat sin första treårsperiod i Kongo, torde de vara att hemförvänta i sommar.

En hälsning från Malmberget.

Det vackraste, jag ser, är ynglingar och jungfrur, hvars ögon stråla af kärlek till Gud och den han sändt, Jesus Kristus. Det är i sanning en härlig syn. Herren Gud behöfver såväl unga friska krafter i sin tjänst — och tänk så stort för dem själfva att få offra sig åt honom.

Som jag vet, att »lika söker lika» och att de unga intressera sig för hvarandra, ville jag härmed sända en syskonhälsning från Malm-

bergets kristna ungdomsförening till alla liknande föreningar rundt om i vårt kära fosterland. Och hvad jag nu särskildt hade tänkt tala om — äfven om det än kan anses vara tämligen sent — är en bjudning för fattiga barn, som jag hade nöjet vara med om söndagen före jul. Himmeln var så klar den tiden, men solen fingo vi ej se. Den nådde ej upp öfver fjälltopparna. Det var natt, fast det var dag. Och jag undrar om någon mer än jag kände sig vemodig till sinnes därför. Knappast. — Men nu till julfesten. En timme före festens början var jag uppe vid det rymliga missionshuset. Ljus lyste ur fönstren i lilla salen, Jag öppnade sakta dörren och steg in och jag önskade att I alla haden fått se hvad jag nu såg. Först fästes mina blickar vid spisen, der tvänne grytor, fulla af julgröt, puttrade. Två unga män hade på sitt ansvar att se till, att ej gröten blefve vidbränd. Och jag lofvar, att det var »karlagröt», ty i mån tro, att det ingalunda var små grytor. Röda och varma voro de unga männen, men strålande glada. Rundt om hela salen invid väggarna voro andra sysselsatta med att ordna klädespersedlar, större och mindre klädningar för flickor samt skor, strumpor, förkläden m. m. En annan afdelning ordnade gosskläder. Midt på golfvet vid långa bordet voro unga fruar sysselsatta med att breda smörgåsar.

Inne i stora salen dukades bord, långa bord, och gästerna läto ej vänta på sig. Festen öppnades med sång och bön. Sedan uppropades 22 barn, som fingo fullständig beklädnad. Det var en rörande syn af offrande kärlek. Svårt är att veta, hvilka som kände sig lyckligast, barnen, som blefvo klädda, eller de unga, som klädde dem. Bibeln säger, att det är saligare att gifva än att taga.

Sedan barnen blifvit klädda fingo de jämte sina föräldrar spisa, ty af mat fanns det i öfverflöd. Efter tacksägelse och bön var festen slut, och vi gingo hem hvar och en till vårt, mycket nöjda med vår afton. »Saligt är det folk, hvars Gud Herren är.»

Ja, det är nu längesedan jul. Februari kom med snö i snö dag efter dag, vecka efter vecka. Likaså mars. Det har ända till den 18 snöat nästan dagligen. Stundom har snön fallit sakta, men så har vinden kommit susande och bjudit upp till dans, under det nordan bjudit på 10 och 15 grader kallt. Då har det varit muntert ute. När flingorna blifvit trötta, hafva de lagt sig till ro i väldiga drifvor. Och där ligga de så stilla, så stilla till stort men för människor och djur. Men vänta bara, tills midnattssolen kommer! Då blir det annat af. Den tiden närmar sig, och däröfver äro vi glada.

Ida B.

Brefväxling.

I.

Insända frågor.

1. *Genom hvilka medel kunna medlemmar i en ungdomsförening bäst lära känna hvarandra?* Erut.

2. *Hvad skall en troende yngling taga sig till, då hans innerligaste önskan är att komma närmare Herren men då han i stället tycker sig komma allt längre bort från honom?* —ar—

3. *Kan i en ungdomsförening ett sådant arbetssätt anses tillfyllestgörande för föreningens bestånd och föreningsmedlemmarnas sunda andliga utveckling, att man har sammanträden och möten endast för att planera och ordna verksamheten utåt samt för åstadkommande af medel till verksamhetens underhåll?* Rutger.

4. *Är det rätt af troende att ifra för läsning af tidningars följetongsafdelning?* S. E—th.

5. *Bör en flicka låta en ung man veta, att hon älskar honom och känner sig aldrig kunna blifva lycklig utan hans kärlek?* Adis.

6. *Är det en kristen värdigt att deltaga i eller ens ge sitt samtycke till den världsliga seden att anlägga påskeldar?* K. B.

7. *Hvad fordras för att kunna erhålla plats som bibelkvinna? Måste man genomgå fröken Elsa Borgs skola? Huru skall en sådan plats kunna erhållas?* —db—

8. *Huru skall en ung medlem kunna trifvas i en församling, som är i saknad af ungdom?* Eva.

9. *Hvad är fosterlandskärlek i ordets rätta bemärkelse?* —asper—

10. *Kan man fortfara att bedja eller är det orätt att vänta bönhörelse i en af lifvets viktigaste frågor (enl. Joh. 16: 23), då för hvarje dag bönhörelsen synes allt mera aflägsen?* Bekymrad.

11. *Har Gud enl. Rom. 9: 16—23; 1 Petr. 2: 8; Matt. 20: 16 m. fl. st. utvalt somliga till frälsning och andra till förtappelse?* J—n—r.

II.

Svar på insända frågor.

1.

Till Carl Axel.

Är d:r Farrars uttalande i boken: »Bibeln, dess betydelse och auktoritet» nedsättande för bibelns betydelser och auktoritet?

Boken i fråga är liksom de flesta Farrars skrifter icke så litet rationalistisk och därför mindre lämplig för en ungdomsförenings bibliotek.

Hvad som i bibeln angifves såsom Guds ord, måste också få gälla såsom Guds ord. Ty bibelns egen uppgift måste i det hänseendet få betyda mer än alla forskares funderingar. Drar man sanningen af de ord, som bibeln lägger i Guds egen mun, i tvifvelsmål, då gör man Gud till en lögnare och bibelns ord till dikt. Men ehuru sådant är mycket vanligt i vår

tid och ehuru den åskådningen synes med oemotståndlig makt allt mer och mer vilja genomsyra såväl det antikristliga som det kristliga tänkesättet, kunna vi dock af frukterna se, att det trädet icke är något godt träd. Det är ett evangelium icke för dem, som vilja blifva frälsta från synden — utan för dem, som vilja lefva kvar i sina synder. Det är en af de yttersta tidernas villfarelser, hvarigenom många utvalda äfven skola blifva förförda.

J. N.

2.

Till Rufus.

Med anledning af Eder fråga i Ungdomsvännen ville jag gifva Eder följande råd till svar.

En ung, troende tjänsteman bör vid alla tillfällen inför sina öfverordnade iakttaga ett värdigt och grannlaga uppförande, särskildt då han hör dem smäda bibeln. Då är kärlek och saktmodighet både i tal och handling af nöden, och de ord, han genom Guds nåd får tillfälle säga dem, bör han noggrannt öfverväga. Därjämte bör de öfverordnades omvändelse vara för honom ett kärt böneämne, och själf bör han ej försumma att genom bön och Guds ords betraktande hämta den kraft, han behöfver, för att kunna bekämpa allt, som vill förkväfva hans andliga lif.

Det är af allra största vikt, att en troende underordnad tjänsteman låter sitt ljus klart lysa inför sina öfverordnade, på det att de må se den stora nåd, som vederfarits honom. Det gäller för oss troende att så ut den ädla säden, som är Guds ord, sak samma om det är inför öfver- eller underordnade eller likställda. Hån och försmädelse kunna vi få uppbära, men därför böra vi ej tiga om Jesus utan hafva det för en fröjd att få bära korset för Kristi namns bekännelse. Till dem, som likväl tycka, att de kunna uträtta så litet i den vägen gent emot sina förmän, vill jag säga: »Lys du med ditt svaga ljus, som du bör bedja Gud föröka, så kan du måhända få vara ett medel till någon förmans omvändelse». Herren har uträttat stora ting genom ringa redskap. Såsom exempel vill jag anföra en händelse ur min egen erfarenhet.

Åren 1903—04 var jag kommenderad såsom befäl och biträdande lärare på volontärskolan vid vårt nordligaste regemente. Under denna tid blef jag ofta, då jag vittnade om Herren, utsatt för hårda strider. Det fanns personer på denna skola, som gjorde allt hvad de kunde för att förmå mig att lämna Jesus. Ofta hörde jag dem säga, att det vore barnsligt af mig att befatta mig med religion. Ja, somliga förnekade bibelns sanningar och höllo dem för sagor, men jag lät mig ej förskräckas utan fortsatte att göra det lilla jag kunde för att förhärliga min Frälsare, ja jag öppnade t. o. m. en söndagsskola på själfva lägerplatsen. Det såg mörkt ut för mig många gånger, men Herren var med och krönte arbetet med framgång. Tvenne systrar voro mig behjälpliga i söndagsskolarbetet, hvarjämte fri lokal upplåts af vänner på platsen. Då jag började denna verksamhet, kunde jag ej ana, att Herren under denna korta skolkommendering skulle så omstämma mångas hjärtan till förmån för sin rikssak.

En afton hade omkring 15 af mina befälskamrater ett större samkväm. När de vid midnattstid hemkommo, väckte mig den äldste af dem och bad mig om förlåtelse, för att han mot bättre vetande försökt att få mig till affall från Gud. Han yttrade äfven, att alla hans kamrater, som varit med honom på samkvämet, erkänt, att jag vore ett sant Guds barn och att de hade nog samma tankar som jag angående Gud och de heliga tingen, fastän de vid flera tillfällen sagt motsatsen för att bringa mig på fall. Innan denne redbare man lämnade mig vid detta tillfälle, sade han med tårar i

ögonen: »Fortsätt du, som du börjat! Jag skall aldrig mer försöka få dig bort ifrån Gud. Alla högakta dig för din fasta orubbliga tro.»

Inför dessa ord började äfven mina kinder fuktas med tårar af tacksamhet till Gud för den stora nåd och kärlek, han bevisat mig, i det jag genom mitt ringa arbete för honom fått vara till någon välsignelse. Ja, det är saligt att få upphöja Frälsaren bland såväl öfver- som underordnade. Må Jesu kärlek få fylla våra hjärtan med sin ljufva frid, och må vår högsta vilja vara att förhärliga vår Frälsare och vinna själar för honom! Det önskar en broder i Jesus. **Herman Widén.**

Gode Rufus!

Jag talar till dig såsom till en vän och stridskamrat. Likasom du och för öfrigt de flesta kristna hör jag ej sällan, huru Guds heliga ord smädas af min omgifning, det ord, som är mina fötters lykta och ett ljus på alla mina vägar, denna skatt, som är mig kostligare än allt guld, emedan jag den förutan skulle varit utan Gud, utan hopp i världen. För att kunna försvara bibeln inför världens barn måste vi noga känna densammas innehåll. Inom flera af vårt lands kristliga ungdomsföreningar (särskildt K. F. U. M. och K. F. U. K.) anses bibelstudiet som hufvudsak, men för att bibelstudier skall blifva fruktbärande förutsättes, att deltagarne i det dagliga lifvet bruka Guds ord. Vetenskapsmännens utsagor angående bibelns auktoritet äro mycket olika och oftast grundade på hypoteser. Den vetenskap, som erkänner sin oförmåga inför det gudomliga och som i sann ödmjukhet söker verkligheternas förklaring, kan dock gifva oss mången pil ur sitt koger mot motståndarne, men säkerligen komma vi till korta med dessa vapen inför människor, som svälla af förment kunskap och visdom. Hvarför smäda egentligen människorna Guds ord? Därför att de ej vilja böja sig inför dess sanningar! Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifver han nåd. Inför »bibelhatare» har jag ofta framställt judafolket som ett exempel bland många på bibelns sanningsenlighet. Utgräfningarna af kilskrifter i Assyrien m. fl. andra platser hafva gifvit öfverraskande bekräftelser om flera gammaltestamentliga berättelsers sanningsenlighet. Man kan »vetenskapligt» kullkasta dessa motståndares vetenskapliga påståenden, men hvad blifver resultatet? Intet! Jag har resonerat halftimmar med unga män angående bibelns trovärdighet, men de *hafva ej velat tro.* Jag har endast kunnat säga: Kristus älskar dig! Honom, föraktar du, eller hur? Aldrig kommer du till frid, förrän du ödmjukat dig inför honom. Du föraktar kanske Gud därför, att han talar ett mänskligt språk till oss, men är ej det en godhet? Jag vill bedja för dig! Vi kunna också omtala egna erfarenheter.

Det är svårt att säga så till en öfverordnad, men kanske det är nödvändigt. Då bibelordet smädas, bör du emellertid bedja till Gud för dessa, som håna det; visa om möjligt, med den sorgsna kärleksfulla blicken, hvad du tänker! Må Kristi kärlek återspegla sig i ditt lif! Som en tyst förkunnare af honom, kan du göra mycket, *men visa ren flagg inför alla,* ty du skyddar dig då själf, och Gud kan välsigna dig, såsom han välsignade Daniel.

Några enkla ord om det blödande Guds Lam smälta ofta otrons isar, ty det för världen dåraktiga har Gud utvalt; ej visa ord och vältalighetsfyllda böcker bringa lif och ro till oroliga hjärtan. När de smäda bibeln smäda de honom, som är skriftens fullbordan och hvarje hans lär unge Triumferande kunna vi dock i Jesu namn utbrista:

Hvad rör oss världens hot och hån,
Vår broder är Guds ende son! **Konrad L—t.**

REDOVISNING

af influtna medel till Ungdomens hedna- och Lapplandsmission.

Fr. Zinkgrufvans frif. ungd.-fören. 17: 40 gm H. L. Bodin Zinkgrufvan; fr. ungd.-fören. »Syskonringen», Tallbacken »Ett fredsoffer» 15: 00 gm P. Lindholm, Gagnef; fr I-borg 4: 00; fr M. O 5: 00; fr August och Margret 2: 00; fr Onämnd 5: 00; fr S. E. 5: 00; fr. Domsö ungdfören. 15: 00 gm J. A.; fr Helga H. Nyköping »En förstlingsfrukt fr bibelkl syf.» 13: 50 s:ma 81: 90 gm A. W. Hellström. Nyköping; fr St. Sundby m.f. 15: 00 gm Joh. Aug. Johansson, Stannum; fr E. W. Berg, Ashammar 10: 00 fr ungd.-fören. »Syskonringen» i Rådmansö 20: gm pred. J. Widman, Rådmansö; Onämnd 1: 00 gm A. Hall, Trelleborg; Södra Wånga och Möne Kr. ungd.-fören 20: 00 gm Albin Henriksson, Wånga. Elmestad; fr Ruds ungd.-fören 26: 40 gm K. G. Olsson, Hammarö; fr Tortuna ungd.-fören. 25: 00 gm E. Pettersson, Sörby, Tortuna; fr Skeptuna ungd.-fören 20: 00 gm A. Hersberg; fr »Georg» Emlhults postst. »Ett tack till Herren 4: 00; fr ungd.-fören. »Daggdroppen» i Rönninge frif. »Ett fredsoffer 50: 00 gm Eric Ericsson, Rönninge; fr Skepsås ungd.-fören. 25: 00 gm Hilma Karlsson. Berg, Fornåsa; Koll. vid ungd.mötet i Bredåker 3: 00 gm E. Sellin; fr Hörle Kr. Ynglingf. 10: 00 gm Axel Elg, Hörle; fr Kr. ungd.-fören. i Hellefors 10: 00 gm C. E. Dahlström, Hellefors; fr Sven Jansson Katrineholm, »Ett tackoffer för fred i norden» 4: 00; fr Östra Skrukeby ungd.-fören. 50: 00 gm N. J. Andersson, Gistad; fr föreningen af Kr. män i Torpa 30: 00 gm Carl Folke, Basarpö; s:ma 196: 00 gm A. W. Hellström, Nyköping; fr ungd.-fören. »Enighet», Nysand till Congo m. 25: 00 gm E. J. Eriksson, Åtorp; fr Syskonen Andersson, Ett fredsoffer 50: 00 gm J. Forslund, Edane; fr Salems ung.-fören. 56: 18 gm Ing. Dahlin; fr Surte Kr. ungd.-fören. 25: 00 gm John Kildén, Surte; fr ungd.-fören. »Framtidens hopp» 20: 00 gm C. J. Gustafsson, Flenstad, Gullspång; fr ungd.-fören. i Östadkulle 23: 00 gm J. A. Andersson; fr Kristina Andersson, Ringsjö 2: 50; fr m.f. ungd.-fören. i Säter 100: 05 gm G. Lundqvist, Säter; Af Mathilda Berlin, Gnarp 10: 00 gm F. H. Ekman Jättendal; fr Risinge ungd.-fören. 20: 00 gm K. O. Ahlstrand, Risinge, Finspong; fr Åsens Kr. ungd.-fören. 11: 00 gm K. Hartin, Wingåker; fr Njutångers kr ungd.-fören. 50: 00 gm M. Mattson, Boda, Iggesund; fr Kumla ungd.-fören. Wästm. till miss. i Lappland 15: 00 gm Agnes Andersson, Österby, Ramsta; fr Tånnö Jungfruf. 25: 00 gm Anna Johansson Tånnö; fr Grängesbergs frif. ungd.-fören 50: 00 gm Axel Andersson, Grängesberg! Af en syster 5: 00 gm H. Wadström, Brefvens Bruk, Kilsmo; fr Järna m.f. 5: 00 gm O. E. Pahlin, Myrbacka;

Dessutom har till red. af Ungdomsvännen insändts under mars följande poster:

Fr. S. S., Edsvalla, till Lapplandsmissionen 5 kr.; fr. en ungdomsvän i Amerika gm Axel Sjöborg, Domnarfvet, 18 kr.; fr. Myresjö flickförening 10 kr.; fr. Klefva kr. ungdomsf. 20.; fr. Edvin Lindberg, Lotorp, Finspong 3 kr. i sparmärken till Ungdomens hednamission i Kina; fr. Mina Nyberg, Gryta, Balingsta, 2 kr.; »d. 9 febr. 1906 ett tackoffer till Gud» gm A. S. 10 kr.; fr, kr. ungdomsf. i Hellefors gm C. E. Dahlström 25 kr.; fr. A. och K. »ett löfte på bröllopsdagen», 20 kr.; fr. C. S. J. till Lapplandsmissionen, ett tack till Gud, 5 kr.; fr. de ungas syförening i Domnarfvet gm Fr. Karlson 116 kr.; »ett tack till Herren från »—ma» i Tving 10 kr.

NYKÖPING 1906, E. D. CEDERSKOGS BOKTRYCKERI.